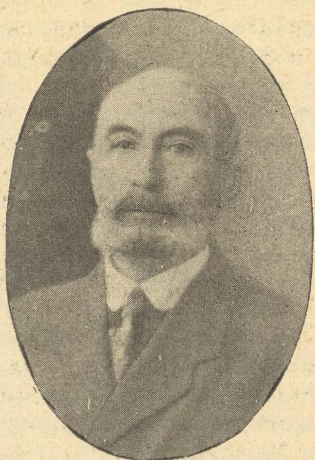

ГЕНЕРАЛЪ-МАЙОРЪ О. Л. НЯНКОВСКИ-ВОЙНИЛОВИЧЪ

Роденъ презъ 1857 год. Участвува въ Освободителната война, като портупей-юнкеръ и прапорщикъ, отначало въ състава на Сводната Гвардейска рота при Императорската Главна Квартира въ Горна-Студена и въ боеветъ при Ловечъ, Плѣвенъ, Горни-Джбникъ, Телишъ и при Враждебна; следъ това е билъ преведенъ — презъ Януарий мѣсецъ 1878 год. — въ Кавказката армия. Последната му длъжностъ въ Русия—Командиръ на бригада. Билъ е адютантъ известно време на Наследникъ-Цесаревича. Живѣе сега въ София.

Ужасътъ на звѣрствата, вършени отъ турцитѣ надъ братския български народъ покъртваха сърцето на всѣки русинъ, и манифеста, който известяваше обявата на войната бѣ посрещнатъ отъ всички ни съ чувство на облекчение и готовност, всѣки—отъ най-малкия до стареца—да се притече на помощъ на измъчения български народъ. Обявата на войната ме завари като юнкеръ въ последния класъ, предъ самитѣ изпити, които полагаме за да свършимъ военното училище въ Варшава. Моята мисль и чувства бѣха силно разтърсени отъ това събитие, и това се отразяваше зле върху подготовката на изпититѣ. Дори азъ съ нѣколко души другари бѣхме решили да се откажемъ отъ изпититѣ и напуснемъ училището, — като отдадемъ скромнитѣ си военни познания и сили за освобождението на братската страна. Но благодарение влиянието на любимия нашъ началникъ на училището полковникъ Левачовъ, ние се отказахме